

การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในยุค Ai* POLITICAL COMMUNICATION OF LOCAL POLITICIAN'S IN THE ARTIFICIAL INTELLIGENCE ERA

ปลื้มจิต ลาภอุดมเลิศ, ปาริชาติ ชุมพงศ์, อภิญญา ฉัตรช่อฟ้า

Pluemjit Lapaudomloed, Parichat Chumpong, Apinyar Chatchorfa

องค์การบริหารส่วนตำบลหลักสาม

Lak Sam Subdistrict Administrative Organization

Corresponding Author E-mail: kupoo.2517@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในยุค AI โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อวิเคราะห์รูปแบบและวิธีการสื่อสารที่ผสมผสานทั้งศาสตร์และศิลป์ในการใช้คำพูด การเขียน กิริยาท่าทาง และการแสดงออก เพื่อการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความคิดเห็น และกิจกรรมทางการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ การสื่อสารเหล่านี้มุ่งหวังให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนให้ได้มากที่สุด นอกจากนี้ บทความยังเน้นการนำ AI มาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการทำงานบนโครงข่าย Social Network โดยระบบ AI ถูกนำมาใช้ในการกลั่นกรองและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารเพื่อให้เกิดความแม่นยำ AI ยังถูกนำไปประยุกต์ใช้ในรูปแบบต่างๆ เช่น แชทบอทที่ตอบข้อความอัตโนมัติ สื่อมัลติมีเดีย และโซเชียลมีเดีย เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรม ผลงาน และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของนักการเมือง การใช้ AI ในลักษณะนี้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการสื่อสาร พร้อมทั้งสามารถตอบสนองต่อเป้าหมายการสื่อสารได้อย่างแม่นยำตามวัตถุประสงค์

คำสำคัญ: การสื่อสารทางการเมือง; นักการเมืองท้องถิ่น; ยุค Ai

Abstract

This article focuses on studying the political communication of local politicians in the AI era, with the primary objective of analysing communication strategies that combine both the art and science of speech, writing, gestures, and expressions. These methods are used to effectively exchange information, opinions, and political activities, aiming to foster the highest level of mutual understanding between local politicians and the public. Additionally, the article emphasises the role of AI as a crucial tool in facilitating operations on social networks. AI systems are used to filter and verify the accuracy of information, ensuring precision in communication. AI is also applied in various forms, such as automated chatbots, multimedia, and social media platforms, to promote activities and achievements and enhance the image of politicians. This integration of AI enhances the efficiency and speed of communication while ensuring that responses align precisely with communication objectives.

Keywords: Political Communication; Local Politicians; Artificial Intelligence Era

*Received September 11, 2024; Revised October 9, 2024; Accepted October 17, 2024

ความนำ

การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอาศัยสื่อมวลชน สื่อโซเชียลมีเดีย และอื่นๆ ในการพัฒนาความคิดทางการเมืองที่ถูกต้องของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารในรูปแบบใด เป้าหมายของการสื่อสารในบริบททางการเมืองมักจะเป็นการสื่อสารที่ผู้ส่งสาร (Sender) มีความคาดหวังต่อผลที่จะเกิดขึ้นจากการสื่อสาร (Communication Effect) ทางการเมือง การเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมามีปี 2562 เป็นการเลือกตั้งที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์อย่างเต็มที่ที่เป็นครั้งแรกของเมืองไทยหรือ “The First Social Media Election” ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 ที่ระบุว่า ห้ามนักการเมืองหาเสียงเลือกตั้งทางวิทยุกระจายเสียง ส่งผลให้การสื่อสารภาพลักษณ์ทางการเมืองผ่านสื่อสังคมออนไลน์เป็นช่องทางหลักที่นักการเมืองไทยเลือกใช้ (ประจักษ์ ก้องเกียรติ, 2562)

ปัจจุบันสื่อสังคมออนไลน์ ขึ้นมาทำหน้าที่เป็นสื่อหลักที่ประชาชนสื่อสารข้อมูล (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, 2550) แสดงให้เห็นว่า ประชากรไทยกว่าร้อยละ 75 หรือ 3 ใน 4 คนไทยใช้สื่อสังคมออนไลน์ส่งผลให้นักการเมืองนิยมสื่อสารภาพลักษณ์ทางการเมืองผ่านสื่อออนไลน์มากยิ่งขึ้นอิทธิพลของสื่อสังคมออนไลน์ กลายเป็น “อาวุธใหม่” หรือเครื่องมือของนักการเมืองและพรรคการเมืองอันนำไปสู่เป้าหมาย (สตีธร ธนานิธิโชติ, 2562)

นักการเมืองจึงต้องหากกลยุทธ์การสื่อสารข้อมูลไปสู่ประชาชน ซึ่งยุคนี้ไม่ต้องอาศัยเพียงแค่วิทยุ หรือโทรทัศน์แล้ว ในขณะที่เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้พัฒนาสู่ยุค Digital 4.0 นักการเมืองในยุคปัจจุบันจำเป็นต้องหากกลยุทธ์ในการสื่อสารข้อมูลสู่ประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งไม่ได้จำกัดเพียงแค่การใช้วิทยุหรือโทรทัศน์เท่านั้น เพราะเราได้เข้าสู่ยุค Digital 4.0 ที่เทคโนโลยีมีความฉลาดและเชื่อมต่อกันได้อย่างอัตโนมัติ อุปกรณ์ต่าง ๆ สามารถสื่อสารและทำงานร่วมกันได้โดยไม่ต้องพึ่งพามนุษย์มากนัก ยุคนี้เรียกว่า “ยุค Machine -to -Machine” (M2M) เช่น เราสามารถสั่งการเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านผ่านแอปพลิเคชันได้โดยไม่ต้องกดสวิตช์ หรือใช้คำสั่งเสียง เช่นการพูดว่า “แคปเจอร์” เพื่อให้สมาร์ตโฟนถ่ายรูปให้โดยอัตโนมัติ นอกจากนี้ ยังมีเทคโนโลยีซิมูเลชัน (Simulation) ที่จำลองสถานการณ์เพื่อฝึกอบรม วางแผน หรือการเรียนรู้แบบอินเตอร์แอคทีฟ ซึ่งช่วยเพิ่มศักยภาพของมนุษย์ในการคิดสร้างสรรค์และพัฒนาสิ่งใหม่ๆ (บริษัท ไวส์ ซัพพลายเชน โซลูชันส์ จำกัด, 2560)

การสื่อสารทางการเมืองเป็นการผสมผสานระหว่างการเมือง นโยบายทางการเมือง และการสื่อสารเข้าด้วยกัน โดยมีรูปแบบและวิธีการที่หลากหลาย เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดยุทธศาสตร์ทางการเมือง ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังเป็นช่องทางในการถ่ายทอดข้อเรียกร้องและความต้องการของประชาชนไปยังรัฐบาล ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดนโยบายและการตัดสินใจที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ ในยุคดิจิทัล การสื่อสารทางการเมืองมีบทบาทสำคัญต่อการเข้าถึงข้อมูล ทักษะคิด และความคิดเห็นของผู้รับสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านเครือข่ายโซเชียลมีเดีย เช่น Clubhouse หรือ Facebook Live ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยเสริมสร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของสังคมการเมืองอย่างรวดเร็ว มีความสำคัญต่อระบบการเมืองอย่างยิ่ง ทั้งในการสร้างโครงข่ายผลประโยชน์ การประสานผลประโยชน์ การสร้างกฎเกณฑ์ และการนำไปสู่การปรับเปลี่ยนสังคมในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง (พระครูใบฎีกาวิชาญ วิสุทโธ, 2565)

การสื่อสารด้านภาพลักษณ์ทางการเมืองที่นักการเมืองไทยสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์สามารถแบ่งได้ 5 ภาพลักษณ์ คือ 1. “ผู้รู้” แสดงออกโดยการให้ข้อมูลข่าวสาร และแสดงความรู้ความเข้าใจ นำเสนอข้อมูลสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ การเมืองสังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างผู้เชี่ยวชาญจากมุมมองของนักการเมือง 2. “ผู้นำ” สื่อสารการทำหน้าที่ และการมีคุณสมบัติที่เหมาะสมแสดงให้เห็นถึงการทำงานการปฏิบัติหน้าที่ตาม

ความรับผิดชอบรวมไปถึงกิจกรรมที่ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ 3. “ผู้สนับสนุน” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการได้รับการยอมรับ และการสนับสนุนต่างๆ ทางสังคม 4. “ผู้มีประสบการณ์” กล่าวถึงผลงาน ตำแหน่ง หน้าที่ และภารกิจที่เคยปฏิบัติมา และ 5. “ผู้มีบุคลิกภาพที่ดี” ด้วยการแสดงออกผ่านภาษาและอวัจนภาษา เช่น การแต่งกาย การใช้ภาษาพูด และภาษาเขียน เป็นต้น ภาพลักษณ์ทางการเมืองที่ “นิยม” สื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอ ได้แก่ ภาพลักษณ์ “ผู้รู้” ด้วยการให้ข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะประเด็นทางเศรษฐกิจ และการเมือง เนื่องจากมีผลกระทบต่อประชาชน และประชาชนสนใจ ขณะที่ภาพลักษณ์ทางการเมืองที่ “แตกต่าง” ของนักการเมือง เช่น บุคลิกภาพ หรือประสบการณ์ เป็นการสร้างความโดดเด่นให้เป็นที่รับรู้และจดจำ พร้อมทั้งสื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมายของตน (เกรียงไกร บุญมั่ง, 2565)

ช่องทางการสื่อสารทางการเมืองประกอบด้วยสถาบันทางการเมืองหลายรูปแบบ เช่น พรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ ระบบราชการ และกลุ่มมวลชนอื่น ๆ ที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงประชาชนกับผู้นำ ทั้งนี้องค์กรเหล่านี้อาจมีโครงสร้างที่ถาวรหรือกึ่งถาวร และไม่จำเป็นต้องทำงานผ่านช่องทางเดียวกัน แต่สามารถใช้ช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย สำหรับแนวทางในการพัฒนาบทบาทสื่อมวลชนเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมือง ควรเริ่มต้นจากการบริหารจัดการภายในองค์กรสื่อมวลชน องค์กรเหล่านี้ต้องมีความเป็นอิสระจากอิทธิพลของรัฐบาลและไม่ถูกควบคุมโดยกลุ่มทุนเจ้าของสื่อหรือทุนทางการเมือง นอกจากนี้ยังต้องมีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการรายงานข่าวสารทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง โดยยึดถือผลประโยชน์ของสาธารณะเป็นสำคัญ ไม่ใช่เสรีภาพในทางที่ผิดเพื่อสร้างความรุนแรงหรือบิดเบือนข้อเท็จจริง ในขณะเดียวกัน องค์กรวิชาชีพสื่อมวลชนควรมีบทบาทในการกำกับดูแลเรื่องจรรยาบรรณ จริยธรรม และคุณธรรมของสื่อ โดยไม่ให้มีการใส่ร้ายหรือการละเมิดสิทธิของผู้อื่น เพื่อปกป้องผู้ที่เกี่ยวข้องและสร้างความเชื่อมั่นในการตรวจสอบสื่ออย่างจริงจัง (พระสังวณ เขมปัญญา และคณะ, 2565)

วิวัฒนาการของการสื่อสารทางการเมืองจากอดีตจนถึงปัจจุบันได้นำไปสู่การเกิดขึ้นของสื่อยุคใหม่ ซึ่งส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการสื่อสารทางการเมือง โดยเฉพาะในยุคที่สื่อใหม่ถูกนำเสนอผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งกระจายเข้าถึงทุกครัวเรือน การเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลกระทบต่อระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เพราะประชาชนสามารถรับข้อมูลข่าวสารจากนักการเมืองหรือกลุ่มการเมืองได้โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการกลั่นกรองหรือแปลงสารจากสื่อมวลชน ซึ่งช่วยให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและรวดเร็วมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การที่การสื่อสารผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์กทำได้ง่ายและรวดเร็ว กลับนำมาซึ่งปัญหาด้านการกลั่นกรองความถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะในภาคการเมืองที่มีการแข่งขันสูง ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องอาจส่งผลกระทบต่อรับรู้ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้อย่างมาก ดังนั้น การสื่อสารทางการเมืองในปัจจุบันจำเป็นต้องใช้ทีมสื่อสารมืออาชีพที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการและส่งผ่านข้อมูลอย่างถูกต้อง ไม่สามารถพึ่งพาอาสาสมัครทั่วไปได้ เนื่องจากทุกข้อมูลที่ส่งถึงประชาชนอาจส่งผลกระทบต่อค่านิยมและทิศทางการเมืองตลอดเวลา (Dennis, 2001)

ในยุค AI การสื่อสารได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีและแพลตฟอร์มดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญในการกระจายข้อมูลและการสื่อสารทางการเมือง อย่างไรก็ตาม ปัญหาหลายประการเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อสื่อสารของนักการเมืองท้องถิ่นอย่างชัดเจน ปัญหาด้านข้อมูลที่บิดเบือนหรือข้อมูลเท็จ (Fake News) ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงเทคโนโลยี การสื่อสารที่ขาดความสัมพันธ์เชิงมนุษย์ (Human Touch) ปัญหาความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของข้อมูล และปัญหาความซับซ้อนของ AI และการใช้งานที่ไม่เข้าใจ ผลกระทบจากปัญหาเหล่านี้อาจทำให้นักการเมืองท้องถิ่นประสบปัญหาในการเข้าถึงและสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน การสื่อสารที่ไม่ชัดเจนหรือมีความผิดพลาดจากการใช้งาน AI อาจส่งผลให้เกิดความสับสนและบิดเบือนเจตนาที่แท้จริงของการสื่อสารทางการเมืองได้ (โชติวฤทธิ์ ชัชชัยยากิตต์, 2564)

จากผลการศึกษาดังที่กล่าวมาแล้ว ทำให้เห็นได้ว่า นักการเมืองจำเป็นต้องอาศัยสื่อมวลชน สื่อโซเชียล และอื่น ๆ ในการสื่อสารข้อมูลการทำงาน และภาพลักษณ์ต่าง ๆ ของตน เพื่อประชาสัมพันธ์ กิจกรรมหรือผลงานที่ตน และการสื่อสารที่ทำได้ง่ายบนโครงข่าย Social Network ที่สามารถถ่วงถ่วงความ ถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสารได้ ด้วยเหตุนี้ จึงสนใจศึกษาการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองในยุค AI เป็นอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการสื่อสารของนักการเมืองท้องถิ่นต่อไป

ความหมายของการสื่อสารทางการเมือง

ความหมายของคำว่า การสื่อสาร ตามที่นักวิชาการได้อธิบายและให้ความหมายไว้ดังนี้ อริสโตเติล นับเป็นบุคคลในยุคต้น ๆ ของการศึกษาเรื่องวาทศิลป์ (rhetoric) หรือวิชาที่ว่าด้วยศาสตร์และศิลป์ในการใช้ คำพูด ในทฤษฎีของอริสโตเติลนั้นวาทศิลป์เป็นศิลปะและเป็นความเชี่ยวชาญหรือทักษะที่ฝึกฝนให้เกิดขึ้นได้ และถือเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่ต้องศึกษา อริสโตเติลให้ความสำคัญแก่การพูดเพื่อการโน้มน้าวใจในฐานะเป็น เครื่องมือสำหรับประชาชน ในการมีส่วนร่วมทางการเมืองในสังคมประชาธิปไตย เป็นศิลปะการพูดที่ใช้ในศาล และการพูดในที่ชุมชน ดังนั้นเขาจึงให้ความสำคัญและพยายามเผยแพร่แนวคิดและวิธีการเกี่ยวกับวาทศิลป์ ให้แก่สาธารณชน (Ruben & Stewart, 1998) และเอเวอเรตต์ เอ็ม โรเจอร์และเอฟ ฟลอยด์ ชูมคเกอร์ ให้ความหมายว่า การสื่อสารคือการกระบวนกรในการแลกเปลี่ยนข่าวสารความคิดเห็น ทักษะการติดต่อระหว่างบุคคลกับ บุคคล หรือกลุ่มบุคคลโดยผ่านทาง การพูด การเขียน กริยาท่าทาง การแสดงออก เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ระหว่างผู้ส่งและผู้รับสารมากที่สุด (นันทนา นันทวโรภาส, 2557)

ตามที่นักวิชาการได้อธิบายและให้ความหมายของคำว่า การเมือง ไว้ว่า การเมืองเป็นส่วนหนึ่งของวิถี ชีวิตของมนุษย์ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคน ยิ่งในสังคมปัจจุบันแล้วไม่ว่ามนุษย์จะอยู่ ในแห่งหนตำบลใด ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลอำนาจหรือแรงกระแทกกระเทือนของการเมืองได้ การเมืองเข้ามา มีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนเรามากขึ้น การเปลี่ยนแปลงการเมืองแต่ละครั้งย่อมมีผลกระทบต่อชีวิต ความเป็นอยู่ของคนเราทั้งสิ้น ดังนั้น จึงต้องทำความเข้าใจความหมายการเมืองก่อน

จากความหมายของคำว่า “Politics “ มีความหมายดังที่ Plato นักปราชญ์ชาวกรีกกล่าวว่า พฤติกรรมของรัฐที่รัฐจำเป็นต้องกระทำเพื่อให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ การกระทำใดๆ ที่รัฐควรกระทำและต้องทำ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต นับตั้งแต่วางนโยบาย การออกกฎหมาย และการบริหารงานต่าง ๆ ของรัฐ เพื่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในสังคม (พรอัมรินทร์ พรหมเกิด, 2556) สอดคล้องกับ Aristotle กล่าวว่า มนุษย์ พัฒนาศักยภาพไปสู่ความสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์อยู่ในสังคมที่มีรัฐ กฎหมาย และความยุติธรรม การที่มนุษย์ เป็นสัตว์การเมือง ชอบอยู่ร่วมกับคนอื่นก็เพื่อจะได้ทำความดีกับคนอื่นได้ (จรรยา สุภาพ, 2514) สอดคล้องกับ Heywood ให้คำนิยามความหมายของการเมืองออกเป็น 4 ความหมาย (พรอัมรินทร์ พรหมเกิด, สังคมวิทยา การเมือง, 2556) คือ

1. การเมืองไม่ใช่ศาสตร์แขนงหนึ่ง หากแต่การเมืองเป็นเรื่องของศิลป์ในการปกครอง อันเป็น ความสามารถในการควบคุมการตัดสินใจของผู้คนในสังคม โดยการบังคับด้วยกำลังหรือการบังคับให้เป็นไป ตามกฎหมาย

2. การเคลื่อนย้ายจากขอบเขตที่แคบของรัฐหรือการปกครอง ไปสู่แนวความคิดเรื่องชีวิต สาธารณะของผู้คน (Public Life) หรือเป็นงานและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสาธารณะ (Public Affairs) มากขึ้น เครื่องมือหรือกลไกของรัฐบาล ได้แก่ บรรดาหน่วยงานของศาล ตำรวจ กองทัพ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ ระบบความมั่นคงของสังคม เป็นต้น หน่วยงานต่างๆ ดังกล่าวเรียกได้ว่าเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสาธารณะ (Public) เป็นองค์กรที่ต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของชุมชนและต่อกลุ่มคนโดยรวม นอกจากนั้นแล้ว หน่วยงาน

เหล่านี้ยังได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากสาธารณะหรือรัฐที่มาในรูปของการจัดเก็บภาษี บนพื้นฐานของการแบ่งความเป็นสาธารณะและความเป็นส่วนตัวนี้ (Public/Private) คำว่า “การเมือง” จะถูกจำกัดอยู่แต่ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเฉพาะกับรัฐ และเป็นเรื่องความรับผิดชอบตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานรัฐเท่านั้น

3. การเมืองในความหมายของการประนีประนอม และการมีความเห็นสอดคล้องกัน การเมืองเสมือนกับเป็นเครื่องมือในการช่วยแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง กล่าวคือเป็นเรื่องของการประนีประนอม การสร้างความปรองดอง และการเจรจาต่อรองกัน ฯลฯ มากกว่าเป็นเรื่องการใช้อำนาจและการใช้กำลังบังคับแต่เพียงอย่างเดียว ภาพของการเมืองตามความหมายนี้จึงเป็นเรื่อง “ศิลปะของความเป็นไปได้” (The Art of The Possible) ซึ่งตามความหมายนี้สามารถสืบทอดแนวคิดไปได้ถึงงานเขียนของ Aristote เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความเชื่อของเขาที่ว่า “การเมืองคือระบบของการปกครองในอุดมคติ” (Polity is The Ideal System of Government) อันเป็นการรวมเอาระบอบการปกครองแบบอภิชนาธิปไตย (Aristocratic) เข้ากับระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย

4. การเมืองในความหมายของอำนาจและการกระจายทรัพยากร ตามนิยามนี้ เป็นการให้ความหมายกว้าง กล่าวคือ มิได้จำกัดคำว่า “การเมือง” อยู่แต่ในแง่ของพื้นที่เฉพาะ อย่างเช่นการปกครอง รัฐ หรือพื้นที่สาธารณะ ฯลฯ เท่านั้น แต่เป็นการมองการเมืองที่ดำรงอยู่ในทุกกิจกรรมทางสังคม และในทุกมุมที่มีการดำรงอยู่ของมนุษย์ ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในผลงานของ Adrian (2004) ที่ชื่อ “What is Politics : The Activity and its Study” นิยามการเมืองตามความหมายนี้ คือ สิ่งที่เป็นศูนย์กลางของกิจกรรมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนทั้งหมด ทั้งในกลุ่มที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งรวมถึงในทุกกลุ่มและสถาบันทางสังคมของมนุษย์ ตามความหมายนี้การเมืองจะเกิดขึ้นในทุกระดับที่มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม ซึ่งเราสามารถพบเห็นได้ตั้งแต่ในระดับครอบครัว และในท่ามกลางกลุ่มเพื่อนฝูง ไปจนถึงระดับชาติและระดับโลก

การเมืองยังเกี่ยวข้องกับการผลิต การกระจายและการใช้ทรัพยากรเพื่อการดำรงอยู่ของสังคม และแก่นแท้ของการเมืองคือเรื่องอำนาจ ส่วนอำนาจนั้นคือ ความปรารถนาที่จะบรรลุผลตามที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะใช้วิธีการใด ๆ ก็ตาม และตามความหมายนี้ การเมืองยังเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับความหลากหลายและความขัดแย้ง แต่ยังมีส่วนประกอบที่สำคัญของแนวคิดนี้อีก คือ การดำรงอยู่ของความขาดแคลน (scarcity) ดังตัวอย่างเช่น เมื่อมนุษย์มีความต้องการและมีความปรารถนาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แต่ทรัพยากรที่สามารถหาได้เพื่อให้เกิดความพึงพอใจนั้นมีอยู่อย่างจำกัด การเมืองจึงเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้ให้ได้มาซึ่งทรัพยากรที่ขาดแคลน และการใช้อำนาจคือเครื่องมือหรือปัจจัยที่ถูกนำมาใช้ในการต่อสู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากรเหล่านั้น

การสื่อสารทางการเมือง (Political Communication) เป็นศาสตร์ที่มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคกรีกโบราณ ซึ่งเน้นในเรื่องวาทวิทยา (rhetoric) การเมือง และจริยธรรม เป็นการนำการโฆษณาชวนเชื่อ (propaganda) มาผสมผสานกับเนื้อหาทางการเมืองและการสื่อสารเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทางการเมือง การสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นแนวทางการศึกษาที่ตระหนักถึงการสื่อสารในฐานะเครื่องมือของการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อนำไปสู่เป้าหมายทางการเมือง โดยอาศัยการสื่อสารสร้างแนวทางการยอมรับขึ้นในกลุ่มประชาชน ผู้รับสาร ซึ่งในการดำเนินการทางการเมืองการปกครองของทุกสังคมจะมีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสื่อสารทางการเมืองไม่ลักษณะใดก็ลักษณะหนึ่ง ทำให้เกิดการทำหน้าที่ของระบบการเมือง (สุภาภรณ์ ตังอินทร์, 2553) ส่วน วอร์เรน เค จี และคณะ (Agree et al., 1976) การสื่อสารทางการเมืองสามารถมองว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญในการแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง ทศนะ ความคิดเห็น และประสบการณ์ทางการเมืองระหว่างบุคคล ซึ่งก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ในสังคมการเมือง และช่วยให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตและมีส่วนร่วม

ในสังคมการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสื่อสารทางการเมืองยังเป็นกิจกรรมที่แพร่หลายในระบบการเมืองตามแนวคิดของ อัลมอนด์ และ โคลแมน (Almond & Coleman, 1960) การสื่อสารทางการเมืองถูกมองว่าเป็นกิจกรรมที่แพร่หลาย ซึ่งทำหน้าที่สำคัญในระบบการเมือง การสื่อสารทางการเมืองเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสร้างและจัดการเครือข่ายผลประโยชน์ การประสานผลประโยชน์ การสร้างและประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ รวมถึงการปรับเปลี่ยนกฎกติกาภายในระบบการเมือง การสื่อสารจึงมีบทบาทสำคัญในการทำให้กระบวนการเหล่านี้สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับไมเคิล รัช และฟิลลิป อัลทอฟฟ์ (Rush & Althoff, 1971) ให้ความหมายว่า การสื่อสารทางการเมือง หมายถึง การถ่ายทอดข่าวสารที่เกี่ยวกับการเมืองจากส่วนหนึ่งของระบบการเมือง ไปยังอีกส่วนหนึ่งของระบบการเมือง และเป็นการถ่ายทอดระหว่างระบบสังคมกับระบบการเมือง

นอกจากนี้ ชัฟฟี (Shaffee) กล่าวถึงการสื่อสารทางการเมืองว่า มีลักษณะเป็นระบบของการแพร่ข่าวสารทางการเมืองไปยังสมาชิกของการเมือง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองเป็นแบบแผนหรือกระบวนการแพร่ข่าวสารทางการเมืองระหว่างสมาชิกกับหน่วยต่าง ๆ ในระบบการเมือง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองมีบทบาทเป็นตัวกลางระหว่างประชาชนและรัฐบาล โดยเป็นช่องทางในการเสนอข้อมูลข่าวสารทางการเมืองต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการตัดสินใจและนโยบายของรัฐบาลให้ประชาชนได้รับรู้ และขณะเดียวกันก็เป็นกระบวนการในการนำเอาข้อเรียกร้องและความต้องการของประชาชนไปสู่รัฐบาลที่จะทำการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจของรัฐบาลสอดคล้องและสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างขึ้นมือ (สุภาภรณ์ ตังอินทร์, 2553)

โพล (Pool) นักวิชาการด้านการสื่อสารชาวอเมริกันได้อธิบายความหมายของการสื่อสารทางการเมืองไว้ทั้งในเชิงกว้างและเชิงแคบ ในความหมายเชิงกว้าง การสื่อสารทางการเมืองครอบคลุมกิจกรรมการสื่อสารที่มนุษย์กระทำหรือเกิดขึ้นภายนอกบ้านเรือน เช่น การยื่นข้อเรียกร้องระหว่างประเทศ หรือการกล่าวปราศรัยของนักการเมือง ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารทางการเมือง ในความหมายเชิงแคบ โพล้อธิบายว่าการสื่อสารทางการเมืองหมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถาบันเฉพาะ ซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ความคิด และทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครอง ตัวอย่างเช่น การรณรงค์หาเสียง การใช้สื่อโทรทัศน์ ไปสเตอร์ และการปราศรัยของพรรคการเมืองหรือนักการเมือง ในบริบทของการศึกษาการสื่อสารทางการเมือง มักจะเน้นในความหมายเชิงแคบ เช่น การวิเคราะห์การรณรงค์หาเสียง การใช้สื่อในการเผยแพร่ข้อความทางการเมือง หรือกิจกรรมทางการเมืองอื่น ๆ ที่มุ่งเน้นการสื่อสารระหว่างนักการเมืองและประชาชน โดยสรุป การสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการถ่ายทอดและการแพร่กระจายข่าวสารทางการเมือง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองและประชาชน หรือระหว่างนักการเมืองและสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ การสื่อสารนี้ครอบคลุมทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคมและการเมือง เพื่อสร้างความเข้าใจและส่งเสริมความสุขในการอยู่ร่วมกันในสังคมการเมือง เช่น การมีส่วนร่วมทางการเมืองหรือการเลือกตั้ง (สุภาภรณ์ ตังอินทร์, 2553)

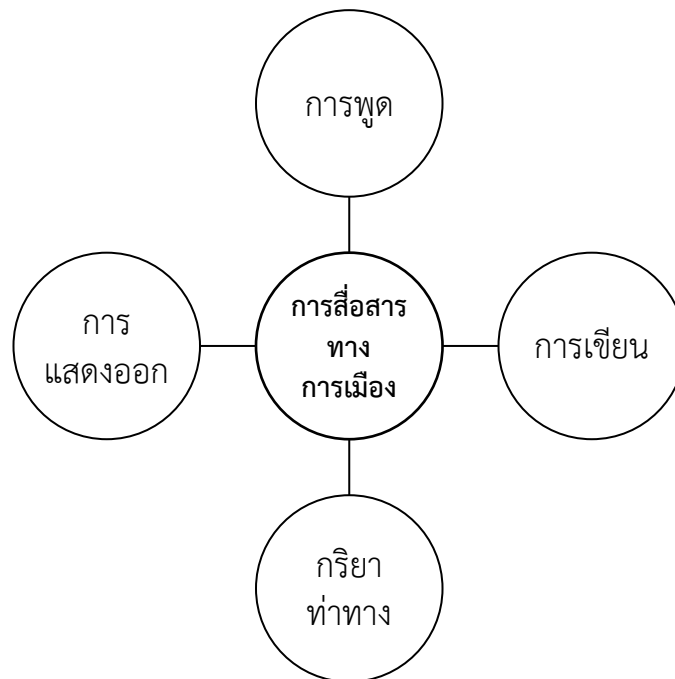
เบร็น แมคแนร์ (McNair, 2003) ได้กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารทางการเมือง (Political Communication) โดยยกคำกล่าวของ Denton and Woodward ที่ได้ให้นิยามของการสื่อสารทางการเมืองไว้ว่า “เป็นการอธิบายเกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากรสาธารณะ (รายได้จากภาษี) อำนาจอริส (ใครเป็นผู้มอบอำนาจในการตรากฎหมาย การตัดสินใจในการใช้อำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร) การอนุญาตที่เป็นทางการ (รัฐจะให้ประโยชน์หรือลงโทษอย่างไร)”

Manuel Pares Maicas (1992) ได้ให้นิยามเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองไว้ 4 ข้อสำคัญ ดังนี้:

1. การสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างการเมืองกับระบบสังคม การสื่อสารทางการเมืองเกี่ยวข้องกับสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ เช่น รัฐบาล พรรคการเมือง กลุ่มกดดันทางการเมือง หรือการเคลื่อนไหวของประชาชน ซึ่งบุคคลหรือกลุ่มเหล่านี้สามารถเป็นทั้งผู้ส่งหรือผู้รับสารได้
 2. สื่อสารการเมืองเป็นเรื่องของการโน้มน้าวใจ การสื่อสารทางการเมืองมีเป้าหมายในการโน้มน้าวจัดการ หรือแม้กระทั่งการหลอกลวง เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ อุดมการณ์ ผลประโยชน์ หรือความขัดแย้ง และผลักดันให้เกิดประชามติในทางใดทางหนึ่ง
 3. รูปแบบของการสื่อสารทางการเมือง การสื่อสารทางการเมืองอาจแสดงออกผ่านข่าว เหตุการณ์เสมือนจริง การโฆษณาชวนเชื่อ หรือการเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง โดยใช้วิธีการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์เพื่อสื่อสารกับประชาชน
 4. การสื่อสารทางการเมืองเชื่อมโยงกับการตลาดทางการเมือง โดยเฉพาะในกระบวนการเลือกตั้งและการหยั่งเสียง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญของระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน ทั้งยังเป็นการสื่อสารที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและสร้างความเข้าใจในกระบวนการทางการเมือง (นันทนา นันทวโรภาส, 2558)
- สรุปได้ว่า** การสื่อสารทางการเมือง หมายถึง การสื่อสารใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการใช้คำพูด การแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความคิดเห็น กิจกรรมทางการเมืองโดยสื่อสารผ่านทางารพูด การเขียน กริยาท่าทาง และการแสดงออก เพื่อให้เข้าใจตรงกันให้ได้มากที่สุด

ภาพที่ 1 ช่องทางการสื่อสารทางการเมือง

แนวคิดเกี่ยวกับยุค Ai (ปัญญาประดิษฐ์)

จากการศึกษามโนทัศน์วิชาการหลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมาย และประเภท ปัญญาประดิษฐ์ หรือ AI ไว้ดังนี้

ปัญญาประดิษฐ์ (AI) หรือ Artificial Intelligence สามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับหลักตามความสามารถ ดังนี้ 1. ปัญญาประดิษฐ์เชิงแคบ (Narrow AI) หรือ ปัญญาประดิษฐ์แบบอ่อน (Weak AI) AI ใน

ระดับนี้ถูกออกแบบมาเพื่อทำงานเฉพาะทางที่มีความเชี่ยวชาญกว่ามนุษย์ในบางด้าน ตัวอย่างเช่น AI ที่ใช้ในการผ่าตัด (AI-assisted robotic surgery) ซึ่งมีความสามารถเฉพาะในด้านการผ่าตัดเท่านั้น แต่ไม่สามารถทำงานนอกเหนือจากความสามารถนั้นได้ งานวิจัย AI ส่วนใหญ่ในปัจจุบันยังคงอยู่ในระดับนี้ 2. ปัญญาประดิษฐ์ทั่วไป (General AI) AI ระดับนี้มีความสามารถเทียบเท่ามนุษย์ สามารถทำงานได้หลากหลายและแก้ปัญหาในบริบทต่าง ๆ เหมือนกับที่มนุษย์ทำ เช่น การคิดวิเคราะห์ การเรียนรู้ และการแก้ปัญหาที่หลากหลายอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม AI ในระดับนี้ยังไม่ถูกพัฒนาขึ้นในปัจจุบัน 3. ปัญญาประดิษฐ์แบบเข้ม (Strong AI) AI ในระดับนี้มีความสามารถเหนือมนุษย์ในหลายด้าน ไม่เพียงแต่ทำงานในระดับเดียวกับมนุษย์ แต่ยังสามารถในการคิดและตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพที่สูงกว่า ซึ่งยังเป็นระดับที่นักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยยังไม่สามารถบรรลุได้ แม้ว่า AI จะมีความก้าวหน้าในปัจจุบัน แต่วิทยาการส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในระดับของ Narrow AI ซึ่งจำกัดการทำงานในเฉพาะด้านเท่านั้น (กรมประชาสัมพันธ์, 2563)

ปัญญาประดิษฐ์ หรือ AI ย่อมาจาก Artificial Intelligence คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีฟังก์ชันที่สามารถทำงานได้เหมือนกับมนุษย์ และสามารถเลียนแบบการทำการกิจกรรมของมนุษย์ได้ เช่น การเรียนรู้ การวางแผน และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เป็นตัวช่วยมนุษย์ในการคิด ซึ่งจะเน้นไปในเรื่องของการประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ เพราะ AI สามารถทำงานได้รวดเร็วกว่าสมองของมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกัน AI ยังไม่สามารถทำหน้าที่ที่ต้องใช้ประสาทสัมผัสได้

ระบบ AI ทำงานโดยการรับข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และประมวลผล เพื่อให้ได้ผลตอบกลับมา ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำพูด ข้อความ หรือการกระทำต่าง ๆ ผลที่ตอบกลับมาก็อยู่ที่ว่าเราต้องการให้ตอบกลับมาเป็นแบบไหน และเอาผลลัพธ์นั้นมาใช้ประโยชน์ให้ตรงกับจุดประสงค์ของเรา อีกทั้งยังสามารถใช้รูปแบบการทำงานนี้เพื่อคาดการณ์สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อในอนาคตได้ เช่น แชทบอทที่ตอบข้อความอัตโนมัติได้ เหมือนกับคน หรือความสามารถในการจดจำภาพ ซึ่งการทำงานของระบบทั้งหมดนั้นต้องถูกเขียนโปรแกรมขึ้นมา โดยการเขียนโปรแกรมของ AI นั้นจะเน้นไปที่ทักษะการรับรู้ต่าง ๆ ดังนี้ 1. การเรียนรู้ (Learning) โดยจะเน้นไปที่การรับข้อมูล และสร้างกฎสำหรับการเปลี่ยนเป็นข้อมูลที่น่าไปใช้ได้จริง ซึ่งกฎนั้นเรียกว่า อัลกอริทึม (Algorithms) คือ กระบวนการแก้ปัญหาที่อธิบายเป็นขั้นตอนไว้อย่างชัดเจน 2. การใช้เหตุผล (Reasoning) เน้นการตัดสินใจเลือกอัลกอริทึมที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ 3. การแก้ไขข้อผิดพลาด (Self-correction) ในส่วนนี้จะได้รับการออกแบบเพื่อปรับแต่งอัลกอริทึมให้วิเคราะห์ได้อย่างละเอียด เพื่อรับประกันว่าจะได้ผลลัพธ์ที่แม่นยำที่สุด 4. การมีความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) เป็นส่วนที่ใช้เครือข่ายประสาทเทียม อิงตามกฎ วิธีทางสถิติ และเทคนิคอื่นๆ เพื่อให้สามารถสร้างภาพใหม่ๆ เพลงใหม่ หรือแนวคิดใหม่ๆ ได้ (เอเซีย ไดนามิก อินเทลลิเจนซ์, 2020)

ประเภทของเทคโนโลยี AI ในปัจจุบัน

ประเภทของ AI สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทใหญ่ คือ แบ่งตามความสามารถ และแบ่งตามฟังก์ชันการทำงาน (เอเซีย ไดนามิก อินเทลลิเจนซ์, 2020) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ปัญญาประดิษฐ์แบ่งตามความสามารถ ประเภทแบ่งตามความสามารถ เป็นการแบ่งแบบทั่วไป ง่าย ๆ คือ แบ่งตามพัฒนาการของ AI นั่นเอง มีดังนี้

Artificial Narrow Intelligence (ANI) หรือ Weak AI เป็นระบบ AI ประเภทที่สามารถทำงานแทนมนุษย์ได้เพียงบางอย่างเท่านั้น และจำกัดอยู่แค่ในวงแคบ คือต้องเป็นงาน หรือทักษะที่ได้รับการโปรแกรมชุดคำสั่งมาเท่านั้น ไม่สามารถทำงานนอกเหนือจากนั้นได้ และไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งนั่นคือ AI ที่เราใช้กันอยู่ในทุกวันนี้ เช่น BellaBot หุ่นยนต์บริการที่เห็นได้ในร้านอาหารต่าง ๆ

Artificial General Intelligence (AGI) หรือ Strong AI เป็นระบบ AI ประเภทที่มีสติปัญญา และความสามารถในการทำงานต่างๆ ได้เทียบเท่ากับสมองมนุษย์สามารถคิดวิเคราะห์ วางแผน และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ เข้าใจเรื่องที่เป็นนามธรรม นอกจากนี้ ยังสามารถเรียนรู้ประสบการณ์จากอดีตได้เหมือนมนุษย์ แต่ในปัจจุบันยังไม่สามารถพัฒนา AI ประเภทนี้ได้สำเร็จ ซึ่ง AI ประเภทนี้อาจเป็นภัยต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ได้เช่นกัน

Artificial Super Intelligence (ASI) เป็นระบบ AI ประเภทที่มีปัญญาเหนือกว่ามนุษย์ ซึ่งปัจจุบันยังไม่สามารถพัฒนา AI ในระดับนี้ขึ้นมาได้ ส่วนมากจะเป็นไอเดียที่เกิดขึ้นในสื่อต่างๆ มากมาย เช่น ภาพยนตร์ ซีรีส์ นวนิยาย หรือเกม โดยไอเดียที่เกิดขึ้นเป็นแนวคิดเรื่องเครื่องจักรสามารถยึดครองโลกได้

2) ปัญญาประดิษฐ์แบ่งตามฟังก์ชันการทำงาน

ประเภทแบ่งตามฟังก์ชันการทำงาน หรือแบ่งจากระบบการประมวลผลของ AI จะแยกย่อยได้ ดังนี้

Reactive Machines เป็นระบบ AI ที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีความสามารถจำกัด ไม่มีหน่วยความจำเป็นของตัวเอง ไม่สามารถดึงข้อมูลเก่ามาพัฒนาในการตัดสินใจให้ดีขึ้นได้ ไม่สามารถสร้างการอนุมานจากข้อมูล เพื่อประเมินการกระทำในอนาคตได้ ทำได้แค่ปฏิกิริยาโต้ตอบกับสถานการณ์ตรงหน้าเท่านั้น เช่น การเล่นเกมหมากรุก เป็นต้น

Limited Theory เป็นระบบ AI ที่ตรงกันข้ามกับประเภท Reactive Machines โดยสิ้นเชิง เพราะสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ มีหน่วยความจำ แต่มีจำกัด สามารถดึงข้อมูลเก่ามาตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาในอนาคตได้ ซึ่งยังมีข้อมูลมาก ระดับความถูกต้องแม่นยำก็จะยิ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ เช่น รถยนต์ AI ใช้เซ็นเซอร์เพื่อระบุคนที่เดินข้ามถนน สัญญาณไฟจราจร และอื่น ๆ เพื่อให้การตัดสินใจในการขับดีขึ้น และป้องกันการเกิดอุบัติเหตุได้

Theory of Mind การทำงานของ AI ประเภทนี้ คือ สามารถเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก วัฒนธรรม และความเชื่อต่างๆ ของมนุษย์ได้ เหมือนตัวอย่าง AI ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์เรื่อง Her (2013) AI ที่สามารถรับรู้ความรู้สึก และพูดคุยได้ ซึ่งในปัจจุบันยังไม่สามารถพัฒนาขึ้นมาได้จริง และยังต้องใช้เวลามากในการค้นคว้าและพัฒนา หากในอนาคต AI ประเภทนี้พัฒนาได้สำเร็จ AI ประเภทนี้อาจสามารถทำนายพฤติกรรมล่วงหน้าได้ เหมือนการจำลองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ผ่านการทำความเข้าใจความรู้สึกที่เกิดขึ้นตรงหน้า

Self-awareness เป็นระบบ AI ขั้นสูงสุด สามารถมีอารมณ์ ความรู้สึก ความเชื่อ และมีความต้องการเป็นของตัวเอง รวมถึงสามารถคิดตัดสินใจ เลือก และกระทำการต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองทั้งหมด เช่นตัวอย่าง AI ในภาพยนตร์เรื่อง Chappie (2015) AI ที่สามารถเรียนรู้ความรัก และเรียนรู้ในการมีชีวิตอยู่ ซึ่งในปัจจุบันก็ยังไม่สามารถพัฒนาขึ้นมาได้เช่นเดียวกับประเภท Theory of Mind ซึ่ง AI ประเภทนี้มีความก้าวกระโดดกว่าทฤษฎีความคิดของ AI เป็นอย่างมาก ตั้งแต่การทำความเข้าใจอารมณ์ ไปสู่การตระหนักรู้ในสถานะของตนเอง การคาดการณ์ความรู้สึกของผู้อื่นได้ และมนุษย์เรายังห่างไกลจาก AI ประเภทนี้มาก

สรุปได้ว่า คำว่า AI มาจากคำว่า Artificial Intelligence เป็นเครื่องมือในการทำงานแทนมนุษย์สามารถทำงานได้รวดเร็วกว่าสมองของมนุษย์ โดยโปรแกรมชุดคำสั่ง บนโครงข่าย Social Network โดยระบบ AI ทำงานโดยการรับข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และประมวลผล กลับกรองความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ได้ผลตอบกลับมา ผ่านการใช้คำพูด ข้อความ หรือการกระทำต่างๆ ผลที่ตอบกลับตรงกับจุดประสงค์ เช่น แชทบอทที่ตอบข้อความอัตโนมัติ สื่อสังคมเดีย สื่อโซเชียล และอื่นๆ ในการสื่อสารข้อมูลการทำงาน และภาพลักษณ์ต่าง ๆ ของตน เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมหรือผลงาน

การขับเคลื่อนนำ AI มาใช้ในทางภาครัฐ

การเตรียมการเพื่อขับเคลื่อนหน่วยงานภาครัฐด้วย AI ประกอบด้วย 3 แนวทาง (Electronic Transactions Development Agency, 2564) ดังนี้

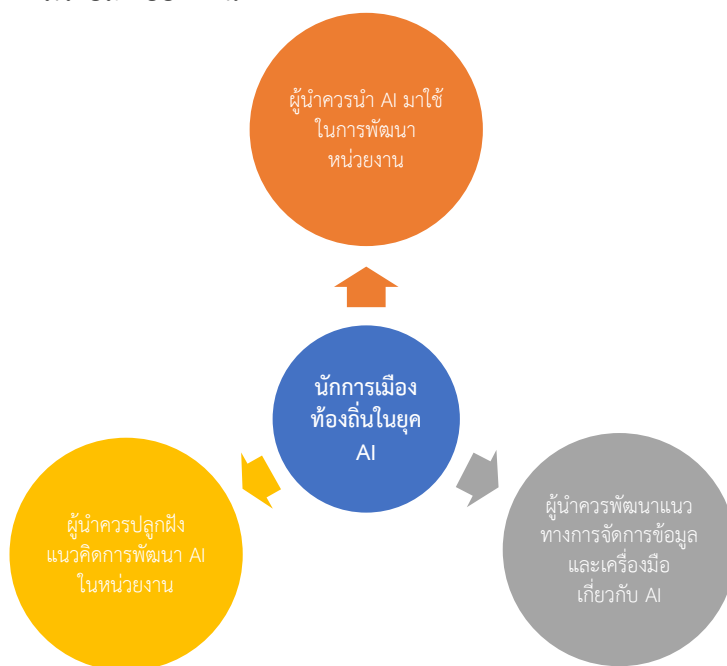
1. ผู้นำหรือผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงาน ต้องทำหน้าที่เป็นตัวแทนนำการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการนำ AI มาใช้ในการพัฒนาหน่วยงาน โดยเฉพาะการจัดลำดับความสำคัญเชิงกลยุทธ์ เพื่อให้หน่วยงานมีแผนงานและแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจน มีการลงทุนด้านเทคโนโลยี AI แล้วนำมาปรับใช้อย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้หน่วยงานสามารถพัฒนาบริการใหม่ ๆ ที่มีคุณภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้นำหน่วยงานต้องกระตุ้นให้บุคลากรทุกระดับทุกหน้าที่ปรับตัวให้เท่าทันกับเทคโนโลยี AI ที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน

2. ปลุกฝังแนวคิดการพัฒนา AI ในหน่วยงาน โดยการส่งเสริมและกระตุ้นให้บุคลากรมีทักษะทางเทคโนโลยีที่สูงขึ้น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. Hard Skill ได้แก่ วิทยาการข้อมูล ซึ่งเป็นศาสตร์เกี่ยวกับวิธีการ กระบวนการ อัลกอริทึม และระบบทางวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาใช้หาความรู้จากข้อมูลหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่จัดเก็บอย่างเป็นระเบียบและไม่เป็นระเบียบ โดยจะเกี่ยวข้องกับการทำเหมืองข้อมูล การเรียนรู้เชิงลึก และข้อมูลขนาดใหญ่ และ

2. Soft Skill ได้แก่ นวัตกรรมจัดการการเปลี่ยนแปลงและการร่วมมือกันของบุคลากร ซึ่งอาจมีการพัฒนาชุดทักษะในการเสริมพลังความสามารถ ด้วยการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาสนับสนุนการดำเนินงานของมนุษย์ให้มีความก้าวหน้า แต่มิใช่การนำเทคโนโลยีมาแทนที่มนุษย์ทั้งหมด

3. พัฒนาแนวทางการจัดการข้อมูลและเครื่องมือเกี่ยวกับ AI ทั้งหมดอย่างมีแบบแผน เพื่อใช้กำกับดูแล กำหนดทิศทาง และใช้ตรวจสอบภาระความรับผิดชอบ เพื่อที่จะขับเคลื่อนหน่วยงานให้มีความก้าวหน้า ซึ่งรวมถึงการพัฒนากระบวนการและขั้นตอนที่จะนำเทคโนโลยี AI มาใช้ด้วย นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ภาครัฐต้องคำนึงถึงกรอบจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน โดยมีแนวทางปฏิบัติที่หลีกเลี่ยงอคติส่วนตัว และดำเนินงานตามกฎหมายระเบียบเพื่อสร้างความไว้วางใจให้เกิดขึ้นแก่ประชาชน โดยผู้เขียนได้สังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อให้ผู้นำท้องถิ่นสามารถใช้ AI เพื่อสื่อสารทางการเมืองให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตามรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 2 นักการเมืองท้องถิ่นใช้ AI สื่อสารทางการเมือง

จากภาพที่ 2 การเตรียมการเพื่อขับเคลื่อนหน่วยงานภาครัฐด้วย AI สามารถแบ่งออกเป็น 3 แนวทางสำคัญดังนี้

1. ผู้นำควรนำ AI มาใช้ในการพัฒนาหน่วยงาน การนำ AI มาใช้ในหน่วยงานภาครัฐไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน แต่ยังสามารถเสริมสร้างการให้บริการสาธารณะให้เป็นไปอย่างรวดเร็วและแม่นยำ ผู้นำต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบงานที่สามารถใช้ AI เข้ามาช่วยวิเคราะห์ข้อมูล และสนับสนุนการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ รวมทั้งต้องจัดการให้มีการอบรมพัฒนาทักษะเจ้าหน้าที่ให้พร้อมกับการใช้งาน AI อย่างเหมาะสม

2. ผู้นำควรปลูกฝังแนวคิดการพัฒนา AI ในหน่วยงาน การพัฒนา AI ต้องเริ่มจากการสร้างวัฒนธรรมที่ส่งเสริมการนำนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในงานราชการ ผู้นำต้องปลูกฝังแนวคิดเกี่ยวกับ AI ให้กับบุคลากรทุกระดับในหน่วยงาน ให้เข้าใจถึงประโยชน์และวิธีการใช้ AI อย่างถูกต้อง พร้อมทั้งสนับสนุนการเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง สิ่งนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่ที่สามารถปรับใช้ AI ได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

3. ผู้นำควรพัฒนาแนวทางการจัดการข้อมูลและเครื่องมือเกี่ยวกับ AI อย่างมีแบบแผน การนำ AI มาใช้จำเป็นต้องมีระบบการจัดการข้อมูลที่มีคุณภาพ ผู้นำต้องจัดการเตรียมข้อมูลให้ถูกต้อง ทันสมัย และพร้อมใช้งานสำหรับ AI นอกจากนี้ ควรพัฒนาเครื่องมือและระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการใช้งาน AI อย่างต่อเนื่อง มีความปลอดภัยและโปร่งใส การวางแผนการจัดการข้อมูลและการจัดหาเทคโนโลยี AI ที่เหมาะสมจะช่วยให้การใช้ AI ในหน่วยงานภาครัฐเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐ

สรุป

สรุปได้ว่า นักการเมืองท้องถิ่นในยุค Ai สื่อสารใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการใช้คำพูด การแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความคิดเห็น กิจกรรมทางการเมืองโดยสื่อสารผ่านทาง การพูด การเขียน กริยาท่าทาง และการแสดงออก เพื่อให้เข้าใจตรงกันให้ได้มากที่สุด ใช้ AI มาเป็นเครื่องมือในการทำงานบนโครงข่าย Social Network และกลั่นกรองความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร โดยระบบ AI ทำงานโดยการรับข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และประมวลผล เพื่อให้ได้ผลตอบกลับมาตรงกับจุดประสงค์ เช่น แหบทบทที่ตอบข้อความอัตโนมัติ สื่อลัดติมิเดีย สื่อโซเชียล และอื่น ๆ ในการสื่อสารข้อมูลการทำงาน และภาพลักษณ์ต่างๆ ของตน เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมหรือผลงาน

เอกสารอ้างอิง

- กรมประชาสัมพันธ์. (2563). *คลังความรู้ออนไลน์*. สืบค้น 1 สิงหาคม 2567, จาก <https://bit.ly/3A76F6k>
- เกรียงไกร บุญมั่ง (2565). การสื่อสารภาพลักษณ์ทางการเมืองผ่านสื่อสังคมออนไลน์ของนักการเมืองไทย. *วารสารสื่อสารมวลชน*, 10(2), 197-220.
- จรรยา สุภาพ. (2514). *การเมือง*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- โชติวาทย์ ชัชชัยากิตติ. (2564). การบริหารจัดการภาครัฐสมัยใหม่ด้วยปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในสถานการณ์ปัจจุบัน. *วารสาร มจร เลย์ ปริทัศน์*, 2(3), 175-189.
- นันทนา นันทวโรภาส. (2557). *สื่อสารทางการเมือง: ทฤษฎีและการประยุกต์ใช้*. สมุทรสาคร: สำนักพิมพ์แมสมีเดีย.
- _____. (2558). *สื่อสารการเมือง ทฤษฎีและการประยุกต์ใช้*. กรุงเทพฯ: บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด.

- บริษัท ไวส์ ซัพพลายเชน โซลูชันส์ จำกัด. (2560). *DIGITAL 4.0*. สืบค้น 2 สิงหาคม 2567, จาก <https://bit.ly/4c8Fjdl>
- ประจักษ์ ก้องเกียรติ. (2562). *BBBC New ไทย*. สืบค้น 1 สิงหาคม 2567, จาก <https://bit.ly/3LLtsY3>
- พรอัมรินทร์ พรหมเกิด. (2556). *สังคมวิทยาการเมือง*. ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พระครูใบฎีกาวิชาญ วิสุทโธ. (2565). การสื่อสารทางการเมืองในยุคดิจิทัล. *วารสารการบริหารการปกครอง และนวัตกรรมท้องถิ่น*, 6(1), 109-120.
- พระสังวาม เขมปญโญ และคณะ. (2565). การสื่อสารทางการเมือง. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 7(3), 357-367.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2562). *ประชาธิปไตยในทศวรรษใหม่ ประชาธิปไตยไทยในทศวรรษ 21 : ทางตัน ทางออก และแนวทางแก้ไข*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- สตีธร ธนานิธิโชติ. (2562). *การศึกษารหัสสาธารณะ : แนวคิด ประสิทธิภาพ และข้อเสนอรูปแบบสำหรับการรับฟังความคิดเห็นตามมาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันพระปกเกล้า.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2550). *ETDA*. สืบค้น 1 สิงหาคม 2567, จาก <https://bit.ly/3WKWn4t>
- สุภาภรณ์ ตังอินทร์. (2553). *กลยุทธ์การสื่อสารของสมาชิกรัฐสภา (ส.ว.) ที่เคยดำรงตำแหน่งกำนัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เอเชีย ไคนามิค อินเทลลิเจนซ์. (2020). *DIT*. สืบค้น 2 สิงหาคม 2567, จาก <https://bit.ly/47deF2g>
- สุวัยดิยะ พิศสุวรรณ อุเช็ง. (2566). การสื่อสารทางการเมืองเพื่อลดความขัดแย้งในสังคมไทย. *วารสารวิชาการ การจัดการภาครัฐและเอกชน*, 5(3), 84-97.
- Agree, W. K. et al. (1976). *Introduction to mass communication*. New York: Harper & Row.
- Almond, G. A. & Coleman, J. S. (1960). *The Politics of the Developing Area*. Princeton: Princeton University Press.
- Dennis, W. J. (2001). *No Place for Amateurs*. London: Routledge.
- Electronic Transactions Development Agency. (2022). *ETDA*. Retrieved March 20, 2024, from www.etda.or.th: <https://bit.ly/3Z2uqqC>
- McNair, B. (2003). *An Introduction to Political Communication* (2nd ed.). New York: Routledge.
- Ruben, B. D. & Stewart, L. P. (1998). *Communication and human behavior*. Boston: MA: Allyn & Bacon.
- Rush, M. & Althoff, P. (1971). *An Introduction to Political Sociology*. London: Thomas Nelson and Sons.

